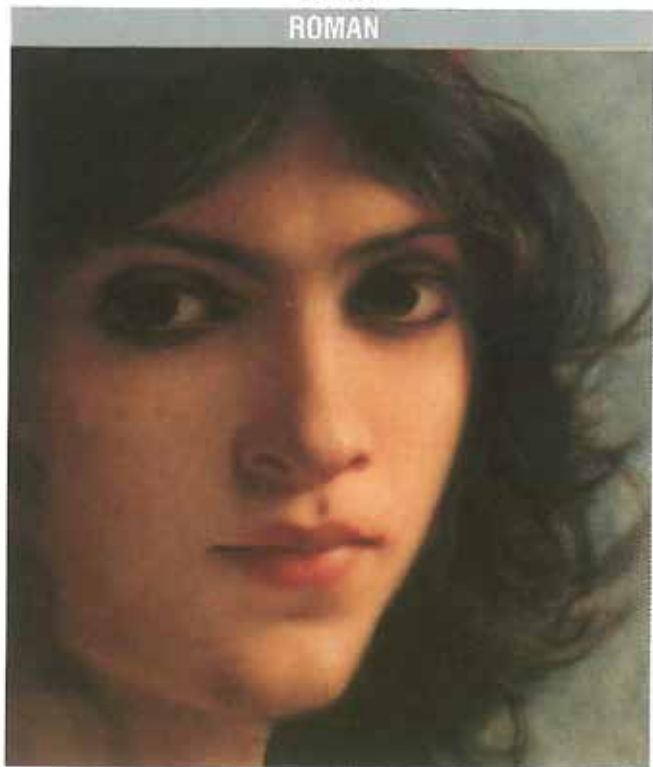

CAROLINE BONGRAND

BOĞAZ
ÇOCUĞU

♥
CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SAADET ÖZEN

Caroline Bongrand
BOĞAZ ÇOCUĞU

2005 ALBERTO BENVENISTE ÖDÜLÜ

Can Yayınları: 1528
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 622

Lenfant du Bosphore, Caroline Bongrand
© Editions Robert Laffont, Paris, 2004
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2005

Yayına Hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Fulya Tükel
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Matbaası
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0597-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Caroline Bongrand
BOĞAZ ÇOCUĞU

2005 ALBERTO BENVENISTE ÖDÜLÜ

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
SAADET ÖZEN

CAN YAYINLARI

Türkiye Musevi Cemaati Hahambaşı
Rav İzak Haleva'ya metindeki terimlerin
çevirisine yardımları için teşekkür ederiz.

CAN YAYINLARI

“Etrafında adam yoksa, sen adam olmaya çalış.”

HİLLEL, *Pirké Avoth* 2, 6.

Bilir misin ne derlerdi, o zaman? Derlerdi ki: Bir anne, çocuğunun çılgınlıklarını ne zaman duysa tanırmiş. Yavrusu denizdeyken, rüzgârın ne yönden estiğini bilirmiş, üstelik kendisi karada olsa bile. Çocuğu susamışsa onun da ağzı kururmuş, fersah fersah uzak olsalar bile. Çocuk açlık çekerse, annesinin midesi yanarmış. Rivayete göre, bir oğlan da annesini nasıl bulacağını hep sezermiş. Ama beni en çok çarpan, ölüm hakkında söyledikleri oldu. Demelerine bakarsan bir anne çocuğunun güvende olduğunu bilmeden ölemezmiş, uykudan bahseder gibi bahsediyorlardı ölümden. Güvende derken neyi kastettiklerini de bilmek lazım. Bana anlattıkları şu: Çocuk tehlikedeysse, anne beklermiş, bir tanesinin kendini kurtarmasını beklermiş, ve denizdeyse eğer, karaya ayak basmasını, korkunç canavarlar peşindeyse, saldıramayacakları kadar uzağa kaçmasını beklermiş. Ve onu son bir kez görmese bile olurmuş. Hayır, hissedermiş artık canına zarar gelmeyeceğini. O zaman son bir kez gülümser ve gidiverirmiş işte. Ve çocuk işlerini yoluna koymayı beceremezse, demek istiyorum ki, annesinin dualarına ve kendi maharetine rağmen hayatı hâlâ zor ve tehlikeliyse, o zaman... o zaman, annesini ölümsüzlüğe mahkûm edermiş. Neyse; ben söyleyenlerin yalancısıyım.

Yol

Eliyezer gözlerini toprak patikadan ayırmıyordu. Yanlış bir yere basıp bileğini burkmaktan, sendeleyip elindeki bohçayı düşürmekten korkuyordu. Rum bir aile doğacak çocukları için ona bebek takımları sipariş etmişti – doğumu gelecek hafta bekliyorlardı. En iyisinden, bembeyaz Mısır pamuğundan hazırladığı örtülerin her köşesine, yanında çalışan kızlardan birine sırma ipten bir haç işletmişti, öyle ısmarlamışlardı.

Bohça ağırdı. Anneleri bilirsiniz. Çocukları için her şeyi isterler, fazlası olsun eksiği olmasın derler. Mesele şu ki, çocukların üstü başı değişmek ister, hem de sık sık. Kundak bezlerinin yıkanması, güneşte kurumaması zaman alır... Tabii bebeğin poposunu açıp kül dolu bir yatağa yatırmak da var. Ama efsaneyle filan ilgisi olmayan eski bir hikâye dolaşıyordu şehirde, külün altında sönmeden kalmış bir çalı parçası hakkında korkunç bir hikâye – hem bebek, hem de koca mahalle çayır çayır yanmış. Ondan beri anneler bu atadan kalma yönleme güvenemez olmuştu, ne kadar pratik olursa olsun. O gün bu gündür, hepsi bir faciayı göze almaktansa daha fazla kundak bezini ve daha fazla çalışmayı tercih ediyordu.

Boğaz kıyılarından Galata Kulesi'ne çıkan dar sokaklar çok dikti ve arkaüstü düşmeden bir sıçrayışta dört-beş basamak birden çıkabilmek için bütün çevikliğini, esnekliğini konuşturmak zorunda kalıyordu satıcı. Arada bir soluklanmak için duruyor, sonra yeniden yola koyuluyordu. Ceneviz kulesine giden yokuşa tam girecekti ki, yolun kapalı olduğunu gördü. Sultan'ın iki zabiti orada bir çeşme inşa edildiğini söyleyerek gelenleri başka yola yönlendiriyordu.

Eliyezer gülümsedi. İlk kez istenmiyordu ondan yolunu değiştirmesi, kuşkusuz son kez de olmayacaktı. Halkının kaderi tam da bu değil miydi? Sığınacak bir yer ve huzur peşinde

kim bilir kaç kez dünyanın bütün yollarına, çil yavrusu gibi saçılmışlardı. Bazıları aradıklarını İspanya'da nihayet bulduğunu sanmıştı. Merhametsizce zulme uğramadan önce bin yıldan fazla yaşamamışlar mıydı orada?

Bir hükümdar, bir tek hükümdar ilgilenmişti o zaman kaderleriyle: II. Bayezid, Allah adını bağışlasın, yüce Osmanlı İmparatorluğu'nun Sultanı. Hallerine hem üzölmüş hem kızmış, imparatorluğunun kapılarını açmıştı. İspanyol Yahudilerinin burada diledikleri gibi yaşayabileceklerini, ibadet edebileceklerini ve mesleklerini icra edebileceklerini ilan etmişti. Hiç rahatsız edilmeyeceklerdi. Dahası, himaye edileceklerdi.

Kristof Kolomb'unakilere benzeyen karavelalarla gelmişlerdi buraya, bazılarını Sultan bizzat tutmuştu. On binlerce erkek, kadın ve çocuk, sahiplendikleri toprakları terk ettikleri için kırgın, her şeye karşın hayatta oldukları için mutlu ve onları kurtarmaya karar veren Sultan'a sonsuza dek minnettardılar.

İstanbul.

Neredeyse iki yüz yıldır, mutluydular burada, refah içinde yaşıyor ve saygı görüyorlardı.

Kulenin dibine vardığında, Eliyezer hemen yanındaki caminin ilk minaresinin solundan başlayarak evleri saydı, bir kapıyı itti, dar bir geçitten geçerek iki katlı, büyük, ahşap bir konağa vardı. Kapıyı çaldı, gencecik, hatta çocuk denecek yaşta bir hizmetçi onu hemen içeri buyur etti. İçeri girince onu üst kata çıkardı kız. Evin hanımı oradaydı, kalın bir döseğe uzanmış, ayaklarını üst üste konmuş iki büyük yastığın üzerine uzatmıştı, yüzü şiş, gözleri acı doluydu. Karnı, tıpkı oturduğu evin inşa edildiği tepe gibi göğe bakıyordu. Hafifçe eğilen satıcıya zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Hizmetçi bohçayı açtı. Parmaklarının ucuyla dokunup o incecik dokunmuş, ipeksi ama bir o kadar da dayanıklı pamuğu hissetsin diye örtüleri Atina'ya uzattı. Genç kız örtüleri büyük bir özen ve dikkatle tek tek açtıkça, el işçiliğinin kalitesine hayran kalıyordu. Coşkusu ve sevinci müstakbel anneninkinden katbekat fazlaydı. O büyük bir yorgunluğun pençesindeydi ve ani, şiddetli sancılar yüzünden sözleri hiç durmadan bıçak gibi keskin çığlıklarla kesiliyordu.

Çıglıkları Eliyezer'i yerinden sıçratıyordu. Her seferinde hizmetçi ona dönüyor, eliyle yatıştırıp oturmasını söylüyordu. Eliyezer de tekrar oturuyordu. Açılıp sergilenen her parça için, başını hafifçe sallayarak çarşafçıya memnuniyetini gösteriyordu Atina. Hizmetçi çarşafları göstermeyi bitirdiğinde, hanımı kulağına bir şey fısıldadı. Bunun üzerine genç kız başka bir odaya gitti. Eliyezer kısa ve keskin bir çıglıkla yerinden sıçradıysa da, derhal yerine oturdu.

Az sonra hizmetçi sol avcunda, içinde bir altın olan işlemlili, küçük bir ipek kese, sağ elinde soğuk suyla dolu bir testiyle geri geldi. Testiyi Yahudi'ye uzattı, o da kana kana susuzluğunu giderdi. Hizmetçi bu kez de keseyi verdi. Çarşafçı başıyla Atina'yı selamladı, o da kaşlarını oynatarak karşılık verdi. Adam evin kapısını itip çıktı. Görevini tamamlamıştı.

Dışarıya adım attığında, ağaçların, kubbelerin, minarelerin, tepelerin, bahçelerin görüntüsüyle çarpıldı bir an. Tam karşıda, öbür yakada Sultan'ın uçsuz bucaksız sarayı, olanca haşmetiyle göğe yükseliyordu. Boğaz, kayıp Sefarad'a yaraşır bir güneşin altında binlerce parıltı saçıyordu. İnsan baktığı her yerde, sadece güzellik, ışık ve harikalar görüyordu.

Lamı cimi yok, dünyanın en güzel şehriydi burası.

Doğum

Çarşafklar hazırды, artık gelebilirdi bebek. Zaten o da fazla bekletmedi. Sancılar birden sıklaştı ve dayanılmaz hale geldi. Kadın ağlıyor, bağırıyor, soluğu kesiliyordu, öylesine yanıyordu canı. Hizmetçi kız şaşkınlık içinde komşulara koştu, onlar da telaşla yan komşunun kapısını çaldılar, duyduk duymadık demeyin, Rum kadın doğurdu doğuracak. Bir tavuğun haşlanması yetecek süre içinde, Konstantin Nikolayos'un karısı Atina'nın rahminden çocuğun çıkmasının an meselesi olduğu ve Konstantin'in hemen bir ebe bulup gelmesi çünkü göbek bağının tek başına kopamayacağı haberi evden eve, sokaktan sokağa, Balat'tan Cibali'ye yayıldı. Hem kadın dediğin, ilgi ister biraz. Alnına soğuk bez koyacaksın, elini tutacaksın, cesaret vereceksin ki, mecbur kalırsa kendi işini kendi görebilsin.

Yaklaşan akşamın hayhuyunda, birden bu küçük kalabalık Atina'nın evde bir başına kaldığını anladı.

Kadını erkeği itişerek Galata'daki eve koştular. Kadıncağının suyu gelmiş, gözleri korkudan yuvalarından uğramıştı. Ziyaretçilerin dörtte üçü, Rum kadına destek olacak, yardım edecek, cesaret verecek yeterince insan olduğunu görüp rahatladılar, müstakbel babaya hayırlı olsun deyip kendi evlerine döndüler.

Geriye yan odada, bir düzine insancık kalmıştı. Gelsin rezene çayları, gitsin kahveler. Kuruldukları sedirler, her köşesi gümüş nakışlı, Şam işi koca dikdörtgen minderlerle kaplıydı. Nikolayos'un ilk çocuğuydu bu. Umudu bir oğlandı. Doğruyu söylemek gerekirse, bundan hiç şüphesi yoktu: Kız kardeşlerinin ve ihtiyar anasının demesine göre, karısının karnının şeklinden belliymiş. "Nah şöyle çıkmış"tı karnı, kadıncağız sırtüstü yatarken neredeyse göğre merdiven dayamış gibi oluyordu; bu kadar uzun, sipsivri bir karından çıksa çıksa oğlan çıkardı,

o kadar. Gebeliğin beşinci ayından itibaren aile içinde dönen bu laflar Rum efendinin göğsünü kabartmıştı. Bir oğlan. Adını yaşatacak bir oğlan!

Elindeki bakır tepsinin içine, bir tahta çubuğa dizdiği kurabiyeleriyle sokakları arşınlayan tatlıcı da hemen Nikola-yos'a koşmuş, bütün tuzlu kurabiyelerini satmıştı. Ama bir oğulun doğumunda bu kadarı yeter miydi hiç; hizmetçi kız şimdi telaş içinde, dövülmüş fındık ve taze bademle kurabiye pişirmeye çalışıyordu; Nikolayos'un büyük büyükannesi, dile kolay, neredeyse yüz yıl önce Trabzon'dan gelirken getirmişti bu tarifi.

Ebenin de gayretleriyle doğum başlamıştı. Dayanılır gibi değildi sancı, Atina'yı acı acı bağırtıyordu.

"Yapamayacağım!" diye bağırtıyordu. "Beceremeyeceğim!"

"Bütün kadınlar becerir, Atina. Senin ne farkın varmış..."

Atina bir çığlık daha attı, uzadı, uzadı. Ebe kadın sinirlendi biraz. Şart mıydı bu kadar patırtı etmek? Müstakbel annenin yüzüne eğilip yanağına bir tokat yapıştırdı. Atina şaşkın şaşkın, şiş elini yüzüne götürdü.

Bunun üzerine ebe şöyle bir yan baktı Atina'ya, sonra elini kaldırdı tehditkâr bir havayla. Sıkıysa bağır bakalım bir daha, yersin gene tokadı, diyordu gözleri. İyi ama, Atina nasıl bağırmasındı? Kasıklarına inen çocuk canını yakıyordu, çaresizdi... Bağırmamak elinde değildi. İstersem bağırırım, diye geçirdi içinden. Şu ihtiyar ebe karı, niye canı burnundayken onunla takışıyordu ki? Sancı tekrar başlayınca feryatlar bu sefer iyice göğü tuttu. Ebe, Rum kadına bir tokat daha aşketti.

"Aklın ermedi mi daha!" diye bağırdı.

Atina haykırdı.

"Rahat bırak beni!"

Ve birden, sancı geçiverdi. Atina çekinerek ebeye baktı. Sancı biraz ara vermişti muhakkak, az sonra eskisinden beter bastıracaktı gene.

Ama hayır. Tekrar başlamadı.

"Bu normal mi?" diye sordu Atina.

"Neymiş o?"

Atina şaşkındı.

"Bilmem," diye yanıtladı Atina. "Sancım geçti."

O anda kasıklarında tuhaf bir hareket sezdi. Bebek anne-

sine yardım etmesi gerektiğini, kadının bu işi tek başına bece-remeyeceğini anlamış mıydı yoksa? Çocuk elleriyle kendine yol açmış, sonra da küçük bir kâşif gibi, sevgili annesini kurtarmak için, üstelik onun ıknıp sıkınmasına bile gerek kalmadan, rahminden süzülüp çıkmıştı. Buruşuk suratlı, sarımsı tenli, incecik tüylerle kaplı bu küçücük şeyin karşısında Atina aptallaştı, soluğu kesildi. Bebek bir an etrafına bakınır gibi oldu ve bağırmaya başladı.

“Bak Allah’ın işine!” diye haykırdı ebe.

Atina da bir çığlık kopardı:

“Yavrurum!”

O geçmiş ve gelecekti, içinde öbür yüzyıla uzanan bir hayat taşıyordu, tükenmişliklerin, acıların, yolculukların, göçlerin, heyecanların izini taşıyacaktı kendinde. Dünyaları birleştiren bir çizgiydi o, elinde defter taşıyan ve sadece bir sayfasını dolduracak olan kişiydi, doğumundan bir saniye önce henüz gelecek olan annesini bir anda geçmişe atmıştı. Kendi çocukları olacaktı, sonra onların çocukları ve bizi uzağa götürecekti bu, çok uzağa, belki 20. yüzyıl kadar uzağa! Atina nasıl da yana yana seviyordu çocuğunu, nasıl da seviyordu! Onu alıp bağrına, yüreğine basmak için kollarını uzattı – ayrılığın boşluğu bastırmasın hemen, karnındaki sıcaklığı sürsün biraz. Evet, az önce, daha birkaç dakika önce kurtulmak istemişti ondan, korkunç sancılar yüzünden; ama hayır, şimdi onları hiç ayırmasınlar istiyordu, Atina onu çok seviyordu, daha şimdiden dünyalar kadar seviyordu ve her zaman da sevecekti! Ciğerparesine sevgiyle kollarını uzattı, ama o an odaya giren kocası narin çocuğu ondan önce kaptı. Elleri boşluğa uzanan anne sersemledi. O sırada kocasının sesi geldi kulağına:

“Erkek! Bir oğlum oldu!”

Ebe kadın bir darbeye göbük bağını kesti, sonra elini bebeğin çıktığı yere daldırıp lohusayı keseden ‘kurtarmak’ için karnının içini karıştırdı; öyle dayanılmaz bir duyguydu ki bu, Atina tekrar çığlığı bastı.

Ve sonra hiçbir şey olmadı. Atina bebeğinin mızıklandığını duyuyordu, ama bundan başka ne bir gülüş, ne kimseden tek bir söz vardı, hiç. Neden genellikle çenesi hiç durmayan Konsantin’in ağzını bıçak açmıyordu?

Atina yorgunluktan bitmişti. Öyle ya da böyle, hiçbir şey

umurunda değildi. Yeter ki Konstantin çocuğunu çabuk ona getirsin. Küçük bir oğlan. Küçücük bir oğlan. Tenine, yüreğine bastırsın. Onu bir kucağına alabilse! Bekliyordu. Hayatı donup kalmış gibiydi. Getirsinler bebeği, Atina da ona sevgisini, sütünü, bakışlarını, ana şefkatini versin. Bir oğlan, dünyalar güzeli küçük bir oğlan. “Bebeğim!” diye bağıryordu Atina. “Bebeğimi getirin bana!”

Yan odada Konstantin, alı al moru mor ebe kadının karşısında, bebeği ileri uzatmış duruyordu. Gözleri çocuğun cinsel organına yapışıp kalmıştı adeta.

“Bu niye benim oğlumun başına geldi?”

“Nereden bileyim?” diye kekeledi ebe.

“Bu bir lanet!”

“Öyle deme pašam,” dedi yaşlı kadın.

Baba tekrarlayıp duruyordu:

“Bu bir lanet!”

“Oğlunuz nurtopu gibi maşallah.”

Baba seri bir şekilde, kılı bile kıpırdamadan Eliyezer’in örtüleriyle, en iyisinden Mısır pamuğundan yapılmış, yepyeni, mis gibi örtülerle sardı bebeği; ağlayıp duruyordu oğlancık; çünkü acıkmıştı, anne sütü istiyordu. İstedliğini vermedikleri sürece böyle sızlanmaya devam edecekti, hatta giderek sesi yükselecekti.

“Çocuklar Allah vergisidir,” diye kekeledi yaşlı kadın. “Seninkinin böyle olması da Allah’ın takdiri.”

“Allah mı? Ne diyorsun sen, kadın? Benim Allahım böyle olmasını istemiş olamaz!”

Rum Konstantin bebeği ebenin kollarına terk etti, gidip onu “canı nereye isterse oraya” bırakmasını emretti, çünkü kendisi istemiyordu. Ebe, sert bir ifadeyle başını sallayarak çocuğu kollarına aldı. Konstantin’in bunu yapmaya hakkı yoktu. Ne anneye, ne çocuğa. Önemli değildi bu, hiç önemli değildi! Bu bebek onundu, gerisi yalandı. Ebe alçak sesle mırıldanıp dururken –aman Atina duymasın, sakın duymasın–, bebeği örtülerle sardıça sarıyordu, sanki üstünü kalınlaştırırsa onu koruyabilecekmiş, hayata karşı bir kabukla donatabilecekmiş gibi. Birkaç saniye içinde bebecik tamamen tutsaktı artık. Elini kolunu hiç oynatamıyordu, engellenmiş olmanın, hak ettiği sıcak karşılamaı bulamamış olmanın korkunç acısı içindeydi.

Konstantin ebenin uyarılarından hiç hoşlanmamıştı, bunu ona söyledi de.

Bunun üzerine ebe çocuğu, az önce yıkanmış bir top kıvrıcık salatanın suyunu silkeler gibi sallamaya başladı. Hayır, onu sallamıyordu; kendi de bütün bedeniyle, şaşkın şaşkın onunla birlikte sallanıyordu; bebek gibi aklıktan değilse de, korkudan ölmek üzereydi o da.

Küçüktü, ufacıktı. Yeni doğmuştu ve daha şimdiden insanların kötü niyetinden korumak mı gerekecekti onu?

Konstantin Nikolayos genç hizmetçinin adını öyle bir haykırdı ki, bebek dehşetten bir an ağlamayı bile unuttu. Ama sadece bir an. Ardından tekrar inlemeye başladı – herkesinki gibiydi inlemeleri, ama aslında kimselerinkine benzemiyordu. Eyet titreyerek geldi, elleri kurabiye hamuruna batmıştı. Bal, taze yumurta, dövülmüş ceviz ve bademden ibaretti hamur. Son anda, tam hepsini karıştırmadan önce birinin getirdiği portakal çiçeğinden eklemişti biraz, bebekleri sakinleştirmiş dediklerine göre. Tarif biraz değişmişti böylece, ama kendini tutamamıştı Eyet, öyle güzel kokuyordu ki, sanki Tanrı'nın bir lütfuydu. Tek bir damlacık; kimse fark etmezdi.

Suluk soluğa çırpınıp duran anne, odada yalnız başına kalmıştı. Çocuğundan koparılmış olmanın acısı yüreğini dağlamıştı; cesaretini toplayıp usulca bir dizini oynattı, kıvrıdı, sonra ötekini; ve nihayet iki ayağını yere bastı. Yataktan iyi kötü destek aldı, bir masaya sıkı sıkı tutunarak ayağa kalktı. Yavrusunu bulması lazımdı. En tatlı sesiyle mırıldanarak kapıyı itti: “Yavrum, neredesin yavrum?” “Pedimu? Pu ise pedimu?” Neşesi yerine geliyordu. Birkaç saniye sonra, bebeğini bağrına basacaktı. Nasıl da özlemişti onu şimdiden. Şu Konstantin onu kaçırma ile ne büyük hainlik etmişti.

Nikolayos çocuğu ebenin ellerinden koparıp hizmetçinin yapış yapış, pürtüklü ellerine bıraktı, böylece Eliyezer'in örtülerine badem ve portakal çiçeği kokusu bulaştı.

Eyet bu bebeği alıp istediği yere götürecekti, neresi olursa olsun, yeter ki uzak, çok uzak olsun.

Zavallı hizmetçi anlayamıyordu. Zavallı hizmetçi hiçbir şey anlamıyordu. Korkunç bir şey, rezilce bir şey oluyordu, ama ne?

“Bebeğim? Hanımış benim bebeğim?” deyip duruyordu

Atina.

Anne salona giden merdivene doğru ilerlerken, birdenbire göğsünde kuş gibi çırpınan yüreğine sanki ikinci yürek eklenmiş gibi oldu, bu seferki karnındaydı, üstelik öbüründen daha hızlı çarpıyordu, çok daha hızlı, giderek daha hızlı ve şiddetli. Bebeğe bir şey olmuştu. Neredeydi? Atina ona süt verecekti! Yapması gereken buydu, onu beslemek! Doğa böyle uygun görmüştü! Ve bir de onu göğsüne bastıracaktı, hâlâ sinesine yaslamış değildi onu. Bebek onu yardıma çağırıyordu, Atina bunu hissediyordu. Yok yok, hayal görüyordu herhalde. Sanki benliğinde dev bir uçurum keşfetmiş gibi, birden başı döndü.

Az kalsın bayılıyordu, ama bütün gücüyle merdivenin kaygan tirabzanına tutundu. O merdivenden son sürat inmeliydi. Bebeği tehlikedeydi. Artık bundan emindi Atina. Düşmeyesin sakın. Dik durasın. Bebeği yalnız o kurtarabilirdi.

Kan ter içinde saçları, sırtında kanlı geceliğiyle salonun kapısını açtı Atina. Görülmesi mekruh olandı o, hele o halde. Bakışlarıyla içeridekileri taradı, ama çocuğunu bulamadı. Hepsi ona döndüler ve kocası konuştu:

“Bir terslik oldu. Artık bebek yok.”

O an, içeridekilerden üzgün bir mırıltı yükseldi. Upuzun bir “ah”, yerini hemen ağır bir sessizliğe bıraktı. Ve sonra korkunç bir gürültü duyuldu, bir sandalyeyi kırarak yere yuvarlanan bir kütlelen gelen bir gürültü.

O gün Konstantin Nikolayos, Muhammed ümmetinden değil de bir Hıristiyan olmasına rağmen, çocuğun annesinin gönderilmesine, açıkçası sokağa atılmasına karar verdi. “Bu” bir kere olduysa, gene olabilirdi. Ve “bu”, kesinlikle kabul edilemezdi. Bizi Yahudi mi sansınlar? Sapına kadar Rum olan Nikolayos bunu kabul edemezdi. Tepeden tırnağa nefret ve iğrenme doluydu, bir vakitler güzel sayılabilecek yüzünden şimdi çirkinlik akıyordu.

Dostları ve yakınları gittikten sonra Konstantin Nikolayos, Atina’yı Haliç’in ötesine, Boğaz kıyısındaki boş arazilerden birine taşıyacak birkaç adam buldu.

Yerde uzanmış yatan, her şeyini kaybetmiş olan Atina’yı.

Ama yaşıyordu. Demek ki yavrusu da yaşıyor olabilirdi. Bebeğin başına bir iş gelmiş olsa, Tanrı onu niye hayatta tutsundu ki? Atina, aklını kaçırmamak için bu düşünceye sarıldı.

Delilik, acıya katlanmanın yollarından biri değil miydi? Tanrı'nın bir icadı değil miydi o da? Keşke ayaklarının altındaki topraktan kurtulup havalanabilseydi.

Üç yaşında öksüz kaldığından gidecek yeri yoktu, o da, olduğu yerde durup Tanrı'yı beklemeye karar verdi. Bir tek Tanrı kurtarabilirdi Atina'yı. Yani, çocuğunu geri getirebilirdi. Ya da en azından oğlanı koruyabilirdi. Ve işte bunun için, şimdi deliler gibi dua ediyordu Atina.

İyi insanların eline düşsün. Kötülerden uzak olsun. Tehlikelerden uzak olsun. Bahtı açık olsun. Ekmeksiz kalmasın. Güçlü kuvvetli, sağlıklı büyüsün. Koruyanları olsun.

Avaz avaz dua ediyor, bir taraftan da kendini tutamayarak hüngür hüngür ağlıyordu.

Demek ki bu dünyada iki türlü öksüzlük vardı, ya kökünden kopuyordu insan ya dalından.

CAROLINE BONGRAND

BOĞAZ
ÇOCUĞU

ROMAN

Yıl 1662. İstanbul. Ortodoks Rum bir ailenin bir oğlu olur. Çocuğun sünnetli doğması, ailenin mutluluğunu yarıda bırakır. Çocuk dünyaya Yahudi olarak gelmiştir ve bu bir lânettir. *Antilogus*, İspanyol Yahudisi bir çift tarafından evlât edinilecek, masal gibi bir çocukluk

yaşadıktan sonra Osmanlı ülkesinden Amerika'ya uzanan serüven dolu bir yaşamın içinde bulacaktır kendini. Fransız yazar **Caroline Bongrand**'ın modern bir masal tadındaki romanı *Boğaz Çocuğu*, 17. yüzyıl İstanbul'undaki Yahudilerin yaşamından kesitler sunmakla kalmıyor, insanoğlunun ölümsüz arayışına, 'Ben kimim?', 'İnsan nedir?' sorularına yanıtlar arıyor. *Boğaz Çocuğu*, uçsuz bucaksız bir hayâlgücünün ürünü. Büyülü ve kozmopolit İstanbul'da geçen çocukluk ve ilk gençliğinin ardından, dehşetengiz bir okyanus yolculuğuna çıkan *Antilogus*'un özgürlük ve varoluş uğrunda verdiği uğraşın destansı romanı.

KAPAK RESMİ: LANDELLE CHARLES

ISBN 975-07-0597-1

9 789750 705977

<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR